

การประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต*

A needs assessment for developing undergraduate student's Thai Composition writing ability

เด่นดาว ชลวิทย์ (Dendow Chollawit)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความต้องการจำเป็นสำหรับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกตั้งแต่รหัสนักศึกษา 54-56 จำนวน 2,632 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 รหัสนักศึกษา 54- 56 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน วิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย จากนั้นจัดลำดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ และวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนความเรียงภาษาไทยด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์จำนวน 400 คน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการเขียนในแต่ละประเภทพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียน อยู่ในระดับปานกลาง

2. ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ เมื่อกำหนดค่าคาดหวังมีค่าเท่ากับ 120 คะแนน

* บทความนี้เป็นการวิจัยประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

This article is a needs assessment research for developing undergraduate student's Thai Composition writing ability.

** อาจารย์ ดร. ประจักษ์วิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Ph.D. Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University.

มีพิสัยของดัชนีความต้องการจำเป็นเท่ากับ 0.58 และเมื่อกำหนดค่าคาดหวังเท่ากับ 96 คะแนน มีพิสัยของดัชนีความต้องการจำเป็นเท่ากับ 0.27

3. ความต้องการจำเป็นสูงสุดที่ต้องได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย คือ การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน (0.54) (0.23) รองลงมาคือ การเขียนย่อความ (0.52) (0.21) การเขียนพรรณนา (0.47) (0.18) และการเขียนบรรยาย (0.37) (0.10) ตามลำดับ

4. ความต้องการจำเป็นสูงสุดที่ต้องได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียง ภาษาไทย เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของการเขียนได้แก่ องค์ประกอบด้านการใช้ภาษา (0.91) (0.45) รองลงมาคือ ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา (0.60) (0.28) และด้านเนื้อหา (0.60) (0.28) ตามลำดับ

5. ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนความเรียงภาษาไทยจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง พบข้อผิดพลาด ใน 4 ประเด็น คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา และข้อผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

Abstract

The objective of this research was to evaluate the undergraduate Thai majors' needs for an enhancement of their ability in writing Thai compositions.

The population of this study were 2,623 undergraduate Thai majors enrolled in the major courses in the second semester of 2014 academic year, at the Faculty of Education, Ramkhamhaeng University. The samples were 400 students having the ID Codes beginning with 54 through 56, drawn from the fore-mentioned population. The research tools were a Thai Composition Writing Test and a set of writing skills scoring criteria. Analyses of the data were conducted using the Modified Priority Needs Index, and a content analysis.

The research findings were as follows:

1. The findings of the study indicated that the subject group had a moderate level of writing ability. When each type of writing was considered, it was found that students had a moderate ability in Descriptive Writing, Narrative Writing, Summary Writing, and Evaluative Writing.

2. The subjects' needs score was 0.58 when the expectation level was 120, but when the expectation level was lowered to 96, the needs score dropped to 0.27.

3. The needs for development were in the following descending order: Evaluative Writing (0.54) (0.23); Summary Writing (0.52) (0.21), Descriptive Writing (0.47) (0.18); and Narrative Writing (0.37) (0.10).

4. When each component of writing was considered, the level of needs were in the following descending order: Language Use (0.91) (0.45); Organization of Content (0.60) (0.28); and the Content Itself (0.60) (0.28).

5. The analysis of writing errors revealed that errors were related to the following four elements: Word Use, Sentence, Content, and Mechanics.

บทนำ

การเขียนเป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ของตนออกมานำเสนอแก่ผู้อ่าน การเขียน ความเรียงเป็นงานเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ราชบัณฑิตยสถาน (2557: 155) เป็นงานเขียนที่เสนอแนวคิดที่มีคุณค่า โดยเขียนจากความนึกคิดของผู้เขียน จากประสบการณ์ หรือการสะสมความรู้ เป็นงานเขียนระดับสูง เพราะมีความคิดลึกซึ้ง มีวิธีการเขียนที่น่าอ่านและชวนให้คล้อยตาม ตรีศิลป์ บุญขจร และธิดา โมสิกรัตน์ (2545: 167-168) การเขียนความเรียงถือว่ามีความสำคัญต่อสังคมไทย เป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องถ่ายทอดความคิดออกมาสู่ผู้อ่าน โดยมีการเรียงร้อยถ้อยคำและความนึกคิดพรรณนาธรรมชาติเพื่อประโยชน์ทางสุนทรียะ ไปจนถึงบทเขียนเชิงวิชาการ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2543: 8) ในสังคมไทยเราอาจพบการเขียนความเรียงได้ในหลายลักษณะ เช่น สารคดี ปกิณกคดี และงานเขียนร้อยแก้ว ซึ่งในงานเขียนแต่ละประเภทย่อมให้ความรู้ที่แตกต่างกันออกไป เช่น สารคดีซึ่งเป็นงานเขียนที่มุ่งให้ความรู้แก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ นอกจากนี้สารคดีบางชนิดอาจสอดแทรกบันเทิงคดีลงไปเพื่อสร้างความเพลิดเพลินและประทับใจให้กับผู้อ่าน จะเห็นได้ว่าการเขียนความเรียงมีความสำคัญต่อสังคมไทย ทั้งในด้านการให้ความรู้และความบันเทิงแก่ผู้อ่าน อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นเครื่องพัฒนาสติปัญญาให้แก่คนในสังคมอีกด้วย

การเขียนถือเป็นทักษะสำคัญสำหรับทุกคนเพราะการที่จะเขียนได้ต้องอาศัยการฟัง การพูดและการอ่านแล้วจึงเรียบเรียงออกมาเป็นการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เป็นครูที่ไม่ใช่เพียงเขียนได้เขียนเป็นเท่านั้นแต่ต้องสามารถไปสอนให้นักเรียน เขียนได้ด้วย ดังนั้นนักศึกษาที่เรียนเกี่ยวกับวิชาชีพครูจึงควรต้องได้รับการฝึกฝนให้มีทักษะการเขียนที่ดีเพื่อจะได้นำไปใช้สอนนักเรียนได้ต่อไป แต่ปัญหาการเรียนที่พบคือ ในวิชาการเขียนที่ผู้วิจัยสอน นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยจำนวนเกินร้อยละ 50 ต้องลงทะเบียนเรียนซ้ำเพราะไม่สามารถเขียนเขียนข้อสอบอัตนัยที่กำหนดให้เขียนความเรียงประเภทต่างๆได้หรือเขียนข้อสอบมาแต่ไม่ถูกต้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยยังมีปัญหาเรื่องการเขียนอยู่

การแก้ปัญหาหรือการพัฒนาบุคลากรต้องเริ่มตั้งแต่การวางแผนการพัฒนาซึ่งขั้นตอนที่มีความสำคัญอย่างมากและเป็นขั้นตอนแรกในการวางแผนการพัฒนาบุคลากร คือ การประเมินความต้องการจำเป็น การประเมินความต้องการจำเป็น (needs assessment) เป็นการสำรวจสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในหน่วยงาน โดยการศึกษาเปรียบเทียบสภาพที่ควรจะเป็น (what should be) และสภาพที่เป็นอยู่จริง (what is) ช่องว่างที่เกิดขึ้นสะท้อนปัญหาของหน่วยงานที่ต้องมีการจัดลำดับตามความสำคัญอันนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายขององค์กรที่ต้องหาทางดำเนินงานให้บรรลุผล สุวิมล ว่องวาณิช (2558: 133-138) ซึ่งกระบวนการประเมินความ

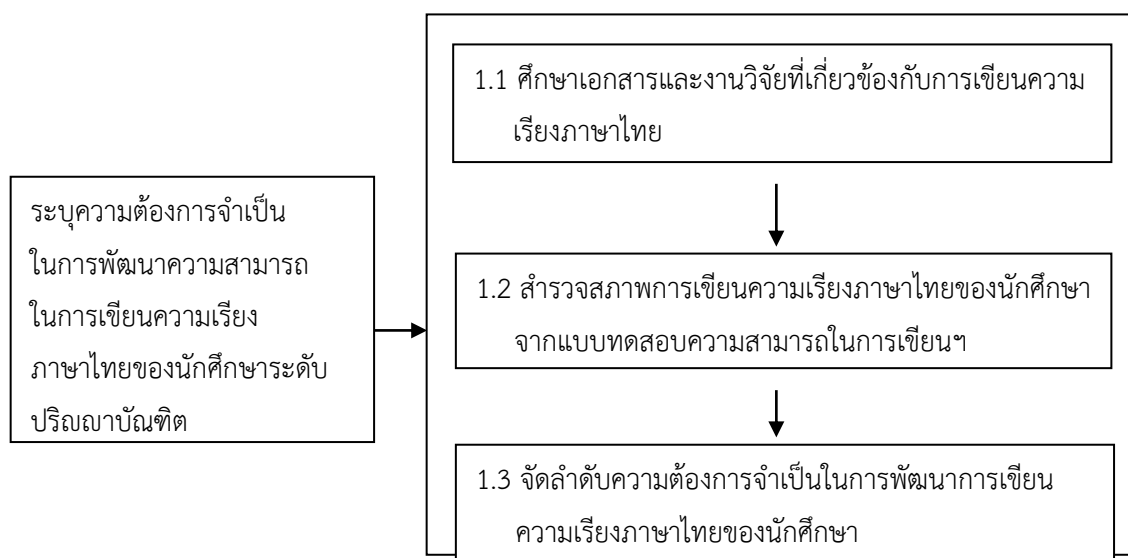
ต้องการจำเป็นแบบสมบูรณ์นั้นประกอบด้วย 3 ขั้นตอนได้แก่ (1) การระบุความต้องการจำเป็น (needs identification) (2) การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น (needs analysis) เพื่อวิเคราะห์สาเหตุ และ (3) การกำหนดทางเลือกในการแก้ปัญหาความต้องการจำเป็นที่เกิดขึ้น (needs solution) แต่ในทางปฏิบัติ ขอบเขตของการวิจัยประเมินความต้องการจำเป็นอาจดำเนินการเพียงบางส่วน ไม่ครบทั้ง 3 กิจกรรม ขั้นตอนการวิจัยประเมินความต้องการจำเป็นจึงขึ้นอยู่กับประเด็นคำถามและขอบเขตการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงสภาพข้อมูลที่เป็นจริงกับสภาพที่ควรจะเป็นของความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทยและนำความต้องการจำเป็นเหล่านั้นมาจัดลำดับความสำคัญเพื่อจะนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยให้นักศึกษาต่อไป ซึ่งผลที่ได้จากการประเมินความต้องการจำเป็นในครั้งนี้ จะช่วยให้สามารถตัดสินใจเลือกวิธีมาพัฒนาความสามารถของนักศึกษาได้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของนักศึกษาซึ่งเป็นการช่วยประหยัดด้านงบประมาณ เวลา และผลกระทบที่จะส่งถึงนักศึกษาด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อประเมินความต้องการจำเป็นสำหรับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การดำเนินการวิจัย

การดำเนินการเป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (descriptive research) โดยใช้วิธีการระบุความต้องการจำเป็น (needs identification) สำหรับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยใช้วิธีการศึกษาเชิงสำรวจ มีรายละเอียดดังนี้

ภาพ 1 กระบวนการระบุความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกตั้งแต่รหัสนักศึกษา 54-56 จำนวน 2,632 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 รหัสนักศึกษา 54- 56 ที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกจำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ดังนี้

- 1) สุ่มจำนวนนักศึกษาใหม่แต่ละปีจากฝ่ายทะเบียน
- 2) นำจำนวนนักศึกษาทั้งหมด (รหัสนักศึกษา 54-56) มารวมกัน ได้ 2,632 คน
- 3) เปิดตาราง Yamane ที่ความเชื่อมั่น 95% เพื่อคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยคิดจากจำนวนประชากร 3,000 คนได้กลุ่มตัวอย่าง 353 คน แต่เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอนขึ้นจึงขอใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน
- 4) คำนวณสัดส่วนของนักศึกษาแต่ละชั้นปี
- 5) สุ่มนักศึกษามาทดลองโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) จากนักศึกษาที่ลงทะเบียนและเข้าเรียนวิชาเอกของแต่ละชั้นปี

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษาใหม่สาขาวิชา	จำนวนกลุ่มตัวอย่างเมื่อเทียบ
	ภาษาไทย	สัดส่วน
2	1,053	160
3	877	133
4	702	107
รวม	2,632	400

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยและ เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

1. แบบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 4 ข้อ ใช้เป็นหัวข้อเรื่องสำหรับการเขียนแต่ละประเภท กำหนดความยาวในการตอบ 10-15 บรรทัด เวลา 2 ชั่วโมง หากคุณภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสมของหัวข้อที่กำหนดให้เขียน

2. เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน ใช้สำหรับประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา และด้านการใช้ภาษามีการให้คะแนนแบบรูบริคส์ (rubric scores) กำหนดน้ำหนักคะแนนองค์ประกอบแต่ละด้านเป็น ด้านเนื้อหา 4 คะแนน ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา 3 คะแนน และ ด้านการใช้ภาษา 3 คะแนน โดยคะแนนของแต่ละด้านมี 4 ระดับ ได้แก่ ดีมาก 3 คะแนน ดี 2 คะแนน พอใช้ 1 คะแนน และปรับปรุง 0 คะแนน พร้อมอธิบายความสามารถในแต่ละระดับ โดยการให้คะแนนแบบทดสอบแต่ละข้อมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) นำระดับคะแนนของแต่ละด้านที่ประเมินเป็น 4 ระดับ จาก 0-3 คะแนน มาคูณกับ น้ำหนักคะแนนขององค์ประกอบแต่ละด้าน (เนื้อหา 4 คะแนน การเรียบเรียงเนื้อหา 3 คะแนน และการใช้ภาษา 3 คะแนน)

2) นำคะแนนองค์ประกอบแต่ละด้าน (เนื้อหา การเรียบเรียงเนื้อหา และการใช้ภาษา 3 คะแนน) มาบวกกันซึ่งในแต่ละข้อคะแนนที่ได้จะมีค่าตั้งแต่ 0-30 คะแนน

3) แบบทดสอบมีจำนวน 4 ข้อ จึงมีคะแนนรวมตั้งแต่ 0-120 คะแนน ตัวอย่างการให้คะแนน (ดูตาราง 2)

ตาราง 2 การให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

แบบทดสอบ	เนื้อหา (4)	การเรียบเรียงเนื้อหา (3)	การใช้ภาษา (3)	รวม
	ระดับ 3,2,1,0	ระดับ 3,2,1,0	ระดับ 3,2,1,0	
ข้อ 1	(ระดับ 3)X (4)=12	(ระดับ 2) X (3)=6	(ระดับ 1) X (3)=3	12+6+3=21

การให้คะแนนแบบทดสอบแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อเทียบเป็นร้อยละ สามารถแบ่งความสามารถในการเขียนเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับดีมาก	24.00-30.00	คะแนน หรือ 80%-100%
ระดับดี	21.00-23.99	คะแนน หรือ 70%-79%
ระดับปานกลาง	18.00-22.99	คะแนน หรือ 60%-69%
ระดับต้องปรับปรุง	0-17.99	คะแนน หรือ 0%-59%

แบบทดสอบมีจำนวน 4 ข้อจึงมีคะแนนเต็ม 120 คะแนน เมื่อเทียบเป็นร้อยละ สามารถแบ่งความสามารถในการเขียนเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับดีมาก	96.00-120.00	คะแนน หรือ 80%-100%
ระดับดี	84.00-95.00	คะแนน หรือ 70%-79%
ระดับปานกลาง	72.00-83.00	คะแนน หรือ 60%-69%
ระดับต้องปรับปรุง	0-71.00	คะแนน หรือ 0%-59%

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนหาคุณภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผลการพิจารณาพบว่าไม่มีเกณฑ์ข้อใดมีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 จากนั้นนำเกณฑ์ฯ ที่แก้ไขแล้วไปใช้ประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาจำนวน 10 คน โดยประเมินร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนความเรียงภาษาไทยจำนวน 2 คนเพื่อตรวจสอบความเที่ยง ระหว่าง

ผู้ตรวจ (Inter-rater Reliability) โดยนำคะแนนการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญอีก 2 คน มาหาความสัมพันธ์โดยใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation) ผลการตรวจสอบพบว่าคะแนนการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .81$) คะแนนการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .82$) และคะแนนการตรวจของผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1 และผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2 สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .82$) หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบทดสอบทั้งหมดอีกครั้ง และนำคะแนนการตรวจทั้งสองครั้งมาวิเคราะห์ความเที่ยง (Reliability) ของการตรวจของผู้วิจัย ผลการตรวจสอบพบว่า คะแนนการตรวจให้คะแนนของผู้วิจัยทั้งสองครั้งมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($r = .85$)

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการเขียนรายงานความเรียงภาษาไทยโดยใช้เกณฑ์การให้ คะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย เลขคณิต (means) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. จัดลำดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทยคณะศึกษาศาสตร์ โดยนำข้อมูลความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยที่ได้จากการวิเคราะห์ในข้อ 1 มาเรียงลำดับความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทย โดยใช้สูตร PNI_{Modified} (สุวิมล ว่องวานิช, 2558: 279)

Priority Needs Index แบบปรับปรุง (PNI modified)

$$\text{สูตร PNI}_{\text{Modified}} = (I-D) / D$$

โดย I (Importance) หมายถึง ระดับความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้น

D (Degree of Success) หมายถึง ระดับสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน

ในการวิจัยนี้กำหนดให้ระดับความคาดหวังมีค่าเท่ากับ 30 คะแนน (คะแนนสูงสุดหรือค่าคาดหวังในอุดมคติ) และ 24 คะแนน (ค่าคาดหวังในการวิจัยนี้) ในทุกข้อ ซึ่งในงานเขียน ทั่วๆไปนั้นมีคนจำนวนน้อยมากที่จะได้คะแนนเต็ม ดังนั้นการวิจัยนี้จึงลดระดับที่คาดหวังหรือค่าคาดหวังลงไปที่ระดับคะแนน 80% โดยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งคะแนนที่คิดจากค่าคาดหวังในอุดมคติคู่กับคะแนนที่คิดจากค่าคาดหวังที่ระดับคะแนน 80% หรือค่าคาดหวังของการประเมิน เมื่อค่าคาดหวังของการเขียนแต่ละประเภทเท่ากับ 30 คะแนน ค่าคาดหวังของการประเมินจะเท่ากับ 24 คะแนน

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของงานเขียนทั้ง 3 ด้าน ด้านเนื้อหาจะมีคะแนนเต็มเท่ากับ 12 คะแนน จึงมีค่าคาดหวังในอุดมคติเท่ากับ 12 คะแนน ดังนั้นค่าคาดหวังของการประเมินจึงเท่ากับ 9.6 คะแนน ด้านการเรียบเรียงเนื้อหาจะมีคะแนนเต็มเท่ากับ 9 คะแนน จึงมีค่าคาดหวังในอุดมคติเท่ากับ 9 คะแนน ดังนั้นค่าคาดหวังของการประเมินจึงเท่ากับ 7.2 คะแนน และด้านการใช้ภาษามีคะแนนเต็มเท่ากับ

9 คะแนน จึงมีค่าคาดหวังในอุดมคติเท่ากับ 9 คะแนน ดังนั้นค่าคาดหวังของการประเมินจึงเท่ากับ 7.2 คะแนน

ในการวิจัยนี้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างเขียนความเรียง 4 เรื่อง แต่ละเรื่องมีคะแนนเต็ม 30 คะแนน ดังนั้นคะแนนเต็มของงานเขียนความเรียงจึงเท่ากับ 120 คะแนน ค่าคาดหวังในอุดมคติจึงเท่ากับ 120 คะแนน และค่าคาดหวังของการประเมินจึงเท่ากับ 96 คะแนน

การจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นจะใช้การเรียงค่าดัชนีจากมากไปหาน้อย ดัชนีที่มีค่ามากแปลว่ามีความต้องการจำเป็นสูงที่ต้องได้รับความสนใจในการพัฒนามากกว่าดัชนีที่มีค่าน้อยกว่า ระดับความต้องการจำเป็นมีค่าตั้งแต่ 0.00 ขึ้นไปแต่มีค่าไม่เกิน 1.00

3. วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนความเรียงภาษาไทยด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา โดยกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ผู้วิจัยปรับปรุงจากแนวคิดของ ไชยศิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526) บุชบา ประภาพงศ์ (2538) พรทิพย์ วนรัฐกาล (2551) วรณีย์ โสมประยูร (2553) นิตยา กาญจนวรรณ (2554) บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2554) ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2555) ดวงใจ ไทยอุบุญ (2556) และ ราชบัณฑิตยสถาน (2557) สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนได้ 4 ประการ ได้แก่ ข้อผิดพลาดในเรื่อง การใช้คำ การใช้ประโยค เนื้อหา และการใช้ เครื่องหมายวรรคตอน

ผลการวิจัย

1. นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์จำนวน 400 คน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาการเขียนในแต่ละประเภทพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียน อยู่ในระดับปานกลาง ดังตาราง 3

ตาราง 3 ระดับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	n	$\bar{X}$	SD	Max	Min	ระดับความสามารถ
การเขียนบรรยาย	400	19.81	2.56	24.00	11.67	ปานกลาง
การเขียนพรรณนา	400	19.03	3.08	25.00	10.00	ปานกลาง
การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน	400	18.07	2.75	24.00	11.67	ปานกลาง
การเขียนย่อความ	400	18.64	3.64	25.00	8.33	ปานกลาง
รวม	400	75.52	8.89	96	53.33	ปานกลาง

ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 75.52$) มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 19.81$, $\bar{X} = 19.03$, $\bar{X} = 18.64$, $\bar{X} = 18.07$)

2. ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตศึกษาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ เมื่อกำหนดค่าคาดหวังมีค่าเท่ากับ 120 คะแนน มีพิสัยของดัชนีความต้องการจำเป็นเท่ากับ 0.58 และเมื่อกำหนดค่าคาดหวังเท่ากับ 96 คะแนน มีพิสัยของดัชนีความต้องการจำเป็นเท่ากับ 0.27 ดังตาราง 4

ตาราง 4 ความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

การเขียน	$\bar{X}$	PNI_{modified} I = 120	PNI_{modified} I = 96
การเขียนความเรียง	75.52	0.58	0.27

ข้อมูลจากตาราง 4 แสดงความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อกำหนดค่าคาดหวังมีค่าเท่ากับ 120 คะแนน มีพิสัยของดัชนีความต้องการจำเป็นเท่ากับ 0.58 และเมื่อกำหนดค่าคาดหวังเท่ากับ 96 คะแนน มีพิสัยของดัชนีความต้องการจำเป็นเท่ากับ 0.27

3. ความต้องการจำเป็นสูงสุดที่ต้องได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียง ภาษาไทย คือ การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน (0.54) (0.23) รองลงมาคือ การเขียนย่อความ (0.52) (0.21) การเขียนพรรณนา (0.47) (0.18) และการเขียนบรรยาย (0.37) (0.10) ตามลำดับ ดังตาราง 5

ตาราง 5 ความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย จำแนกตามประเภทในการเขียน

ประเภทการเขียน	PNI_{modified} I = 12	PNI_{modified} I = 9.6
การเขียนบรรยาย	0.37	0.10
การเขียนพรรณนา	0.47	0.18
การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน	0.54	0.23
การเขียนย่อความ	0.52	0.21

ข้อมูลจากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาประเภทในการเขียน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ประเภทการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนมากที่สุด (0.54) (0.23) รองลงมาคือ การเขียนย่อความ (0.52) (0.21) การเขียนพรรณนา (0.47) (0.18) และการเขียนบรรยาย (0.37) (0.10) ตามลำดับ

4. ความต้องการจำเป็นสูงสุดที่ต้องได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียง ภาษาไทย เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของการเขียนได้แก่ องค์ประกอบด้านการใช้ภาษา (0.91) (0.45) รองลงมาคือ ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา (0.60) (0.28) และด้านเนื้อหา (0.60) (0.28) ตามลำดับ ดังตาราง 6

ตาราง 6 ความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยจำแนกตามองค์ประกอบของการเขียนความเรียงภาษาไทย

ประเภทการเขียน	PNI _{modified}	PNI _{modified}
	I = 48 และ I = 36	I = 38.4 และ I = 28.8
ด้านเนื้อหา	0.39	0.12
ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา	0.60	0.28
ด้านการใช้ภาษา	0.91	0.45

ข้อมูลจากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาองค์ประกอบของการเขียน กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการจำเป็นในการเสริมสร้างความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ด้านการใช้ภาษามากที่สุด (0.91) (0.45) รองลงมาคือ ด้านการเรียบเรียงเนื้อหา (0.60) (0.28) และด้านเนื้อหา (0.39) (0.21) ตามลำดับ

5. ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนความเรียงภาษาไทยจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างพบข้อผิดพลาด ใน 4 ประเด็น คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหาและข้อผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 ข้อผิดพลาดในการใช้คำได้แก่ การใช้คำฟุ่มเฟือย การเขียนสะกดคำผิด การใช้ภาษาพูดในการเขียน การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำซ้ำกันในตำแหน่งใกล้เคียงกันและการใช้คำเปรียบเทียบผิด

5.2 ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค ได้แก่ การขึ้นต้นประโยคด้วย คำบุพบท หรือคำสันธานการใช้สำนวนและโครงสร้างภาษาต่างประเทศและ ประโยคไม่สมบูรณ์

5.3 ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา ได้แก่ ข้อความไม่สัมพันธ์กัน

5.4 ข้อผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ได้แก่ การเขียนเครื่องหมายไม่ยมก (๗) ผิดรูปโดยมีขีดกลาง

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อระบุความต้องการจำเป็นสำหรับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ ดังนั้นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจนำมาอภิปรายจึงมี 3 ประเด็นได้แก่ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ ความต้องการจำเป็น ในการพัฒนาการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ และข้อผิดพลาดในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

1. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์จำนวน 400 คน มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาการเขียนในแต่ละประเภทพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนบรรยาย การเขียนพรรณนา การเขียนย่อความและการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาณี ชินวงศ์ (2543, บทคัดย่อ) ที่พบว่า นิสิตกลุ่มปานกลางมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปานกลางและนิสิตกลุ่มอ่อนมีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ การที่นักศึกษามีความสามารถในการเขียนระดับปานกลางอาจเป็นเพราะการเขียนไม่ใช่ทักษะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด แต่เป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการฝึกฝนบ่อย ๆ ผ่านประสบการณ์ด้านการเขียนประเภทต่างๆ ซึ่งถ้านักศึกษาไม่ได้ฝึกฝนการเขียนอยู่ตลอดเวลาจะไม่สามารถเขียนได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับ พรทิพย์ วนรัฐกาล (2551: 126) ที่กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า “การเขียน เป็นศิลปะชั้นสูง ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ตลอดจนทัศนคติในแง่มุม ต่าง ๆ โดยกลั่นกรองความคิดออกมาเป็นถ้อยคำเป็นเรื่องราวผ่านทางตัวอักษร” และสอดคล้องกับ Myles (2002: 1) ที่ว่า “การเขียนเป็นความสามารถที่ต้องอาศัยการฝึกฝนผ่านประสบการณ์เพราะการเขียนเป็นการเล่าเรื่องที่ได้พบออกมาเป็นตัวอักษรในรูปแบบของการเขียนบรรยาย การเขียน เล่าเรื่อง การเขียนแย้งหรือการเขียนแสดงความคิดเห็น”

2. ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

ความต้องการจำเป็นสูงสุดที่ต้องได้รับการพัฒนาความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย คือ การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน (0.54) (0.23) รองลงมาคือ การเขียนย่อความ (0.52) (0.21) การเขียนพรรณนา (0.47) (0.18) และการเขียนบรรยาย (0.37) (0.10) ตามลำดับ จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความต้องการจำเป็นในการพัฒนาการเขียนความเรียงภาษาไทยประเภทการเขียนประเมินคุณค่างานเขียนและการเขียนย่อความเร่งด่วนกว่า การเขียนพรรณนาและการเขียนบรรยาย การเขียนประเมินคุณค่างานเขียน และการเขียนย่อความเป็นการเขียนที่นักศึกษาต้องอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วเขียนแสดงความคิดเห็นเพื่อประเมินค่าและเขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน ซึ่งการเขียนประเภทนี้จะยากกว่าการเขียนแบบเล่าเรื่องหรือการเขียนจากความทรงจำหรือประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ Myles (2016: 152) ที่กล่าวว่า “การเขียนที่ต้องคิดเนื้อเรื่องขึ้นใหม่จากข้อมูลที่มีอยู่เป็นเรื่องที่ยากเพราะต้องนำข้อมูลเก่ามาเรียบเรียงแล้วเขียนเนื้อหาขึ้นใหม่ การเขียน

ลักษณะนี้เป็นเรื่องที่ซับซ้อนกว่าการเขียนเล่าเรื่อง” และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาณี ชินวงศ์ (2543, บทคัดย่อ) ที่พบว่านิสิตมีความสามารถในการเขียนประเภทบรรยายได้ดีกว่าการเขียนอภิปราย

3. ข้อผิดพลาดในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนความเรียงภาษาไทยจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง พบข้อผิดพลาด 4 ประเด็น คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหาและข้อผิดพลาดด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชลรี ปราโมช ณ อยุธยา (2519, บทคัดย่อ) ที่พบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาด เรื่องการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำผิดชนิด การเลือกใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ การใช้คำผิดรูป การใช้คำฟุ่มเฟือย และการใช้คำผิดความหมาย 2) ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ได้แก่ การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ประโยคไม่สอดคล้องและประโยคไม่เหมาะสม และ 3) ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูศรี ศรีแก้ว (2527, บทคัดย่อ) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์ การใช้พยัญชนะ การใช้เครื่องหมาย

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในหัวข้อการพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตวิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. ควรให้นักศึกษาเขียนความเรียงครั้งละ 2 เรื่อง เพราะนักศึกษาจะตั้งใจเขียนมากกว่าการให้เขียนครั้งละหลายเรื่อง

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

ไชลรี ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). “การวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะ

อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516.”

วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชูศรี ศรีแก้ว. (2527). “การศึกษาเปรียบเทียบ ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2556). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์

แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ตรีศิลป์ บุญขจร และธิดา โมสิกรัตน์. (2545). *กระบวนการอ่านเพื่อความรอบรู้*. ในเอกสารการสอนชุดวิชาการ

ใช้ภาษาไทย. หน่วยที่ 9-15, พิมพ์ครั้งที่ 11. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2555). *การพัฒนาทักษะการเขียน*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นิตยา กาญจนวรรณ. (2554). *ปัญหาการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ.,มล. (2543). **วิเคราะห์วรรณคดีไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์สยาม.

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ.,มล. (2554). **ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: บรรณกิจ.

บุษบา ประภาสพงศ์. (2538). **ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1**

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525. หนังสือชุดความรู้ภาษาไทย. การเรียนการสอนภาษาไทย

ปัญหา และแนวทางแก้ไข. กรมวิชาการ, กระทรวง. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

พรทิพย์ วรฐีกาล. (2551). **ศิลปะและกลวิธีการเขียน**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). **พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)** (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). **อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร**. พิมพ์ครั้งที่ 22. กรุงเทพมหานคร:

ราชบัณฑิตยสถาน.

วรรณ โสมประยูร. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้าวิชาการ.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2626). **รายงานการวิจัยเรื่อง การวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนความเรียง**

ระดับอุดมศึกษา. ภาควิชาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภาณี ชินวงศ์. (2543). **การศึกษาความสามารถในการเขียน ของนิสิตวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ**

สาขาวิทยาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิมล ว่องวาณิช. (2558). **การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์

แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาต่างประเทศ

Myles, J. (2016). **Second language writing and research: The writing process and error**

analysis in student texts. *The Electronic Journal for English as a Second Language*,

6(2), 152-155.